

Barbora Němečková

Text 1

léčit lihem rány

vryté do kůže, hryžou a pijou krev

tak naschvál nalívám další deci

abych odplavila špínu noci

levná dezinfekce hlavy

barví myšlenky v odstínu záře

zaceluje místa co život páře

rázem nejsem středem dění

věřte mi

lahev vína leccos změní

a když už nezmění tak aspoň zacelý

pocit že jsme necelý.

Barbora Němečková

Text 2

omezená svoboda

na čtyři stěny slaměného domu

s falešnou tváří bez rozumu

zapálila suchá stébla a hořký kouř

pevně zamotal citové vazby v bouř

stereotyp přimknutý jako koule na noze

brání vyletět z hnízda k obloze

a srdce na rentgenu připomíná

spálené uhlíky z toho že domovina

stala se útočištěm kde probíhá válka

Barbora Němečková

Text 3 – Mám na paměti

Přemýšlím nad kapacitou svého mozku. Oznámení, že paměť je plná, přišlo už dávno, a i když mám v srdci prázdno, tak v hlavě toho mám víc než dost. Zaseklá v době zvaná minulost se utápím v červené tekutině tekoucí všude, v každé lidské dutině, a bdím.

Své pocity toužím vyrovnat na poličku podle počtu slov a písmen ve větách. Chtěla bych to hodit na papír, vyčerpat všechny slovní druhy, na konci udělat tečku a významy skrýt za metafory.

Přemýšlím, jsem dost anebo málo, jestli to za něco stálo, nebo se mi to všechno jenom zdálo.

Mám už dost těch pochybností o sobě a taky o tobě a zase o sobě a o každé osobě, která se mi připelete do života.

Toužím všechny ty myšlenky vzít a zavřít do klece, do klece pro ptáčky. Hodit je do pece, spálit na popel a vidět černé obláčky, jak stoupají výš a výš.

To by ani nebolelo, nemyslíš?

Barbora Němečková

Text 4

tři kroky vzad jeden krok vpřed
nečitelný výraz drží tě zpět
pravý přítel je podmiňovací způsob
na každé „proč“ v kapse máš důvod
ovládnout svět a přitom se bát
poztrácená odvaha nedá ti spát
slibuješ činy však trvá to krátce
stal jsi se sám sebe největší zrádce

Barbora Němečková

Text 5

ztrácíš chvíle ve spěchu

čas otáčí kalendářní stránky

zrnková káva nahrazuje

dlouhé noční spánky

proplouváš v okamžicích a nestíháš nic

jsi časový týranec primitivní

bez hranic

Barbora Němečková

Text 6 – Opět

v reklamní televizi autobusu jsem četla

že žížaly mají prý pět srdcí

kdybych se jí stala

tak už mám čtyři zlomená

a poslední v sázce visící na niti

první zničilo naivní mládí

druhé spálil rodinný krb

třetí je na střepy z vlastního zklamání

o čtvrtém nemluvím neboť cítím trochu stud

nechci už znovu prožít ten okamžik

kdy náplasti neslepí hluboké trhliny

a šrámy ve tvaru slov básní

s dekadentní tematikou 19. století